

“মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায়ৰ হোৱা, এতিয়া তোমালোকে জ্ঞান সূৰ্য পিতাক পাইছা, এতিয়া তোমালোক জাগি উঠিছা, সেইবাবে আনকো জগাই তোলা”

প্ৰশ্ন: অনেক প্ৰকাৰৰ মতানৈক্যৰ কাৰণ আৰু তাৰ নিবাৰণ কি?

উত্তৰ: যেতিয়া দেহ-অভিমানত আহা তেতিয়া অনেক প্ৰকাৰৰ মতানৈক্যৰ সৃষ্টি হয়। মায়াৰ গ্ৰহচাৰী বহি যায়। বাবাই কয় - দেহী-অভিমानी হোৱা, সেৱাত লাগি যোৱা। স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকা তেতিয়া গ্ৰহচাৰী আঁতৰি যাব।

ওঁম শান্তি। আত্মিক সন্তানসকলৰ ওচৰলৈ পিতা আহিছে শ্ৰীমত দিবলৈ বা বুজাবলৈ। এইটোতো সন্তানসকলে বুজি পাইছে যে নাটকৰ পৰিকল্পনা (ড্ৰামা প্লেন) অনুসৰি সকলো কাৰ্য হ’ব। বাকী সময় অলপহে আছে। এই ভাৰতক ৰাৱণপুৰীৰ পৰা পুনৰ বিষ্ণুপুৰী কৰি গঢ়িব লাগে। এতিয়া পিতাও গুপ্ত। পঢ়াও গুপ্ত, সেৱাকেন্দ্ৰতো বহুত আছে, সৰু-বৰ গাঁওসমূহত সৰু-বৰ সেৱাকেন্দ্ৰ আছে আৰু সন্তানো বহুত আছে। এতিয়া সন্তানসকলে প্ৰত্যাহ্বানতো জনাইছে আৰু লিখিবও লাগে, যেতিয়া কোনো সাহিত্য ৰচনা কৰিবলগীয়া হয় তেতিয়া তাত লিখিব লাগে - আমি নিজৰ ভাৰত ভূমিক স্বৰ্গ কৰিহে এৰিম। তোমালোকৰো নিজৰ ভাৰত ভূমি বহুত মৰমৰ কিয়নো তোমালোকে জানা যে এই ভাৰতেই স্বৰ্গ আছিল, ইয়াৰ 5 হাজাৰ বছৰ হৈছে। ভাৰত বৰ অভিজাত্যপূৰ্ণ আছিল, ইয়াক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। তোমালোক ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলীসকলৰহে জ্ঞান আছে। এই ভাৰতক আমি শ্ৰীমতত নিশ্চয় স্বৰ্গ কৰি গঢ়ি তুলিব লাগে। সকলোকে ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে, অন্য কোনো ধৰণৰ মতানৈক্যৰ কথা নাই। পৰম্পৰ বহি ৰায় উলিয়াব লাগে যে এই প্ৰদৰ্শনীৰ চিত্ৰসমূহৰ দ্বাৰা আমি এনেকুৱা কি বিজ্ঞাপন দিওঁ, যাতে বাতৰি কাকততো চিত্ৰ প্ৰকাশ কৰিব পাৰি, এই সন্দৰ্ভত পৰম্পৰ আলোচনা চক্ৰ (চেমিনাৰ) অনুষ্ঠিত কৰিব লাগে। যেনেদৰে চৰকাৰৰ লোকসকল পৰম্পৰ মিলিত হয়, ৰায় উলিয়ায় যে ভাৰতক আমি কেনেকৈ শুধৰাওঁ? এয়া যি মতভেদ হৈ গৈছে, সেয়া পৰম্পৰ মিলিত হৈ কেনেকৈ ঠিক কৰা যায় আৰু ভাৰতত কেনেকৈ সুখ-শান্তি স্থাপন কৰা যায়! সেই চৰকাৰৰো পুৰুষাৰ্থ চলে। তোমালোকৰো পাণ্ডৱ চৰকাৰ বুলি গায়ন আছে। এইখন বিশাল ঈশ্বৰীয় চৰকাৰ হয়, এইখনক বাস্তৱত কোৱাই হয় পৱিত্ৰ ঈশ্বৰীয় চৰকাৰ, পতিত-পাৱন পিতাইহে পতিত সন্তানসকলক বহি পাৱন সৃষ্টিৰ মালিক কৰি তোলে। এয়া সন্তানসকলেহে জানে। মুখ্য হৈছেই ভাৰতৰ আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। এইটোও সন্তানসকলে জানে যে এয়া হৈছে ৰুদ্ৰ জ্ঞান যন্ত্ৰ। ৰুদ্ৰ বুলি কোৱাই হয় ঈশ্বৰ পিতাক, শিৱক। গায়নো আছে যে যথায়থ পিতা আহি ৰুদ্ৰ জ্ঞান যন্ত্ৰ ৰচিছিল। তেওঁলোকেতো সময় দীঘলীয়া কৰি দিছে। অজ্ঞানতাৰ নিদ্ৰাত শুই আছে। এতিয়া তোমালোকক পিতাই জগাই তুলিছে, তোমালোকে আকৌ আনক জগাই তুলিব লাগে। নাটকৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি তোমালোকে জগাই থাকা। এই সময়লৈকে যিসকলে যেনেধৰণৰ যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিছে, সিমানেই কল্প পূৰ্বেও কৰিছিল। অৱশ্যে হয়, যুদ্ধক্ষেত্ৰত উত্থান পতনতো হয়েই। কেতিয়াবা মায়া বলৱান হৈ যায়, কেতিয়াবা ঈশ্বৰীয় সন্তানসকল বলৱান হৈ যায়। কেতিয়াবা কেতিয়াবা সেৱা বহুত ভাল তীৱতাৰে চলে। কেতিয়াবা ক’ৰবাত ক’ৰবাত সন্তানসকল মায়াৰ বিধিনিষিদ্ধ পৰি যায়। মায়াই একেবাৰে চেতনাহীন কৰি পেলায়। যুদ্ধক্ষেত্ৰ হয় নহয় জানো। ৰাৱণ মায়াই ৰামৰ সন্তানসকলক চেতনাহীন কৰি দিয়ে। লক্ষ্মণৰ কাৰণেও কাহিনী আছে নহয় জানো।

তোমালোকে কোৱা সকলো মনুষ্য কুস্কৰ্ণৰ নিদ্ৰাত আছে। তোমালোক ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায়েহে এনেদৰে কোৱা যিসকলে জ্ঞান সূৰ্যক পাইছে আৰু জাগি উঠিছে, তেওঁলোকেহে বুজিব। এই ক্ষেত্ৰত ইজনে সিজনক কোৱাৰো কথা নাই। তোমালোকে জানা যথায়থ আমি ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায় জাগি উঠিছোঁ। বাকী অন্য সকলো শুই আছে। তেওঁলোকে এইটো নাজানে যে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ আগমন হৈছে, সন্তানসকলক উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ। এইটো একেবাৰেই পাহৰি গ’ল। পিতা ভাৰততহে আহে। আহি ভাৰতক স্বৰ্গৰ মালিক কৰি গঢ়ি তোলে। ভাৰত স্বৰ্গৰ মালিক আছিল, ইয়াত কোনো সংশয় নাই। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰো জন্ম ইয়াতেই হয়। শিৱ জয়ন্তী পালন কৰা হয় নহয় জানো। নিশ্চয় তেওঁ আহি কিবাতো কৰিছে নহয় জানো। বুদ্ধিয়ে কয় নিশ্চয় আহি স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰিছিল। প্ৰেৰণাৰে জানো স্থাপনা হ’ব। ইয়াততো তোমালোক সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকোৱা হয়। স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ বিষয়ে বুজোৱা হয়। প্ৰেৰণাৰে কোনো শব্দই নহয়। এনেকৈ ভাবে যে শব্দৰেও প্ৰেৰণা পায় তেতিয়া তেওঁ যাদৱ মিছাইল আদি তৈয়াৰ কৰে। কিন্তু ইয়াততো প্ৰেৰণাৰ কোনো কথা নাই। তোমালোকে বুজি পাইছা যে নাটকত তেওঁলোকৰ এই মিছাইল আদি তৈয়াৰ কৰাৰ ভূমিকা আছে। প্ৰেৰণাৰ কথা নহয়।

নাটক অনুসৰি বিনাশতো নিশ্চয় হ'বই। গায়ন কৰা হৈছে – মহাভাৰতৰ যুদ্ধত মিচাইল কামত আহে। গতিকে যি পাৰ হৈ গ'ল সেয়া আকৌ পুনৰাবৃত্তি হ'ব। তোমালোকে প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়া যে আমি ভাৰতত স্বৰ্গ স্থাপন কৰিম, য'ত এক ধৰ্ম হ'ব। তোমালোকে এনেকৈ নিলিখা যে অনেক ধৰ্ম বিনাশ হ'ব। সেয়াতো চিত্ৰত লিখা আছে - স্বৰ্গৰ স্থাপনা হয় গতিকে অন্য কোনো ধৰ্ম নাথাকে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা। সকলোতকৈ মহান ভূমিকা হৈছে শিৱবাবা, ব্ৰহ্মাবাবা আৰু বিষ্ণুৰ। ব্ৰহ্মাই বিষ্ণু, বিষ্ণুৱেই ব্ৰহ্মা - এইটোতো বৰ গুট কথা। বিষ্ণুৰ পৰা ব্ৰহ্মা কেনেকৈ হয়, ব্ৰহ্মাৰ পৰা আকৌ বিষ্ণু কেনেকৈ হয়, এইটো বুদ্ধিমান সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত তৎক্ষণাত আহি যায়। দৈৱী সম্প্ৰদায়তো হয়েই। এজনৰ কথা নহয়। এই কথাবিলাক তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা। জগতৰ এজনো মনুষ্যই নুবুজে। যদিও লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বা বিষ্ণুৰ পূজাও কৰে কিন্তু তেওঁলোকে এইটো বুজি নাপায় যে বিষ্ণুৱেই দুটা ৰূপ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, যিয়ে নতুন সৃষ্টিত ৰাজত্ব কৰে। বাকী চাৰিটা বাহুৰ কোনো মনুষ্য নাথাকে। এয়া সূক্ষ্মবতনত প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য দেখুওৱা হয়। এই গোটেই বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোল কেনেকৈ চক্ৰকাৰে ঘূৰে, সেয়া কোনেও নাজানে। পিতাকেই নাজানে তেন্তে পিতাৰ ৰচনাক কেনেকৈ জানিব পাৰিব। পিতাইহে ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান শুনায়, ঋষি-মুনিয়ো কৈছিল আমি নাজানো। পিতাক জানিলেহে তেওঁৰ ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তকো জানিব পাৰি। পিতাই কয় মই এবাৰেই আহি তোমালোক সন্তানসকলক গোটেই জ্ঞান বুজাওঁ তাৰপাছত আকৌ নাহোঁৱেই। তেন্তে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক কেনেকৈ জানিব? স্বয়ং পিতাই কয় - মই সংগমযুগৰ বাহিৰে অন্য সময়ত নাহোঁ। মোক আহ্বানো কৰা হয় সংগমযুগতহে। পাৱন সত্যযুগক কোৱা হয়, কলিযুগক পতিত বুলি কোৱা হয়। গতিকে মই নিশ্চয় পতিত সৃষ্টিৰ অন্তত আহিম নহয় জানো। কলিযুগৰ অন্তত আহি পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তোলে। সত্যযুগৰ আদিত পাৱন হয়, এয়াতো সহজ কথা নহয় জানো। মনুষ্যই একোৱেই বুজিব নোৱাৰে যে পতিত-পাৱন পিতা কেতিয়া আহিব। এতিয়াতো কলিযুগৰ অন্ত বুলি কোৱা হ'ব। যদি কোৱা যে কলিযুগৰ আৰু 40 হাজাৰ বছৰ বাকী আছে তেন্তে আৰু কিমান পতিত হ'ব! কিমান দুখ হ'ব! সুখ নহ'বই। একোৱেই নজনাৰ কাৰণে একেবাৰেই ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। তোমালোকে বুজিব পাৰা। গতিকে সন্তানসকল পৰস্পৰ মিলিত হ'ব লাগে। চিত্ৰৰ সহায়ত ভালদৰে বুজাব লাগে। এয়াও চিত্ৰ আদি সকলো নাটক অনুসৰি তৈয়াৰ কৰা হৈছে। সন্তানসকলে বুজি পায় যে যিখিনি সময় অতিবাহিত হৈ যায়, হুবহু নাটক চলি থাকে। সন্তানসকলৰ অৱস্থাও কেতিয়াবা তল, কেতিয়াবা ওপৰ হৈ থাকিব। অতিকৈ বুজিবলগীয়া কথা। কেতিয়াবা কেতিয়াবা গ্ৰহচাৰী আহি বহি যায় গতিকে সেয়া আঁতৰ কৰিবলৈ কিমান ব্যৱস্থা কৰে। বাবাই বাৰে বাৰে কয় – সন্তানসকল, তোমালোক দেহ-অভিমানত আহি যোৱা সেইকাৰণে মতানৈক্য হয়। ইয়াত দেহী-অভিমानी হ'ব লাগে। সন্তানসকলৰ দেহ-অভিমান বহুত আছে। তোমালোক দেহী-অভিমानी হোৱা তেতিয়া পিতাৰ স্মৃতি থাকিব আৰু সেৱাত উল্লিখিত কৰি থাকিব। উচ্চ পদ যিসকলে পাবলগীয়া আছে তেওঁলোক সদায় সেৱাত ব্ৰতী হৈ থাকিব। ভাগ্যত নাথাকিলে আকৌ পুৰুষাৰ্থও নহ'ব। নিজেই কয় বাবা মোৰ ধাৰণা নহয়। বুদ্ধিত ধাৰণা নহয়, যাৰ ধাৰণা হয় তেওঁ বহুত আনন্দিতো হয়। বুজি পায় শিৱবাবাৰ আগমন হৈছে, এতিয়া পিতাই কয় সন্তানসকল তোমালোকে ভালদৰে বুজিলে পুনৰ আনক বুজোৱা। কিছুমানে আকৌ সেৱাতেই লাগি থাকে। পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকে। এইটোও সন্তানসকলে জানে যে যি চেকেও পাৰ হৈ যায় সেয়া নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, আকৌ এনেকৈয়ে পুনৰাবৃত্তি হ'ব। সন্তানসকলক বুজোৱা হয়, বাহিৰত ভাষণ আদি দিওতে অনেক প্ৰকাৰৰ নতুন লোক শুনিবলৈ আহে। তোমালোকে বুজি পোৱা যে গীতা, বেদ, শাস্ত্ৰ আদিৰ ওপৰত কিমান মনুষ্যই ভাষণ দিয়ে, তেওঁলোকে জানো এইটো গম পায় যে ইয়াত ঈশ্বৰে নিজৰ আৰু তেওঁৰ ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজায়। ৰচয়িতাহে আহি গোটেই জ্ঞান শুনায়। ত্ৰিকালদৰ্শী কৰি তোলা, এইটোতো পিতাৰহে কাম। শাস্ত্ৰত এই কথাবোৰ নাই। এয়া হৈছে নতুন কথা। বাবাই বাৰে বাৰে বুজায় য'তেই নহওঁক পোন-প্ৰথমে এইটো বুজোৱা যে গীতাৰ ভগৱান কোন - শ্ৰীকৃষ্ণ নে নিৰাকাৰ শিৱ? তোমালোকে এই কথাবোৰ প্ৰজেক্টৰৰ সহায়ত বুজাব নোৱাৰিব। প্ৰদৰ্শনীত চিত্ৰ সন্মুখত ৰখা হয়, তাৰ ওপৰত বুজাই তোমালোকে প্ৰশ্ন সুধিব পাৰা। এতিয়া কোৱাচোন গীতাৰ ভগৱান কোন? জ্ঞান সাগৰ কোন? কৃষ্ণ বুলিতো ক'ব নোৱাৰিব। পৱিত্ৰতা, সুখ, শান্তিৰ সাগৰ, মুক্তি দাতা (লিবাৰেটৰ), পথ প্ৰদৰ্শক (গাইড) কোন? প্ৰথমেতো লিখিব দিব লাগে প্ৰ-পত্ৰ (ফৰ্ম) পূৰাব লাগে তাৰ পাছত সকলোৰে পৰা স্বাক্ষৰ ল'ব লাগে।

(চৰাই বিলাকে শব্দ কৰিলে) চোৱাচোন কিমান কাজিয়া কৰে। এই সময়ত গোটেই জগতত যুঁজ-বাগৰেই আছে। মনুষ্যয়ো নিজৰ মাজত যুদ্ধ কৰিয়ে থাকে। মনুষ্যৰহে বুজিবৰ বাবে বুদ্ধি আছে। 5 বিকাৰৰ কথাও মনুষ্যৰ ক্ষেত্ৰতে কোৱা হয়। জন্তুৰতো কথাই নাই। এইখন হৈছে বিকাৰী সৃষ্টি। বিশ্ব বুলি মনুষ্যৰ বাবেই কোৱা হয়। কলিযুগত হৈছে আসুৰী সম্প্ৰদায়, সত্যযুগত হৈছে দৈৱী সম্প্ৰদায়। এতিয়া তোমালোকৰ এই সম্পূৰ্ণ বৈপৰীত্যৰ জ্ঞান আছে। তোমালোকে সিদ্ধ কৰি ক'ব পাৰা। চিৰিৰ চিত্ৰতো বহুত স্পষ্টকৈ দেখুওৱা হৈছে। তলত আছে পতিত, ওপৰত আছে পাৱন। ইয়াত অতি স্পষ্টকৈ আছে। চিৰিয়েই হৈছে মুখ্য - আৰোহণ কলা আৰু অৱৰোহণ কলা। এই চিৰিৰ চিত্ৰখন বৰ ভাল, ইয়াত এনেকুৱা কি সংযোগ কৰা

যায় যাতে মনুষ্যই ভালদৰে বুজি যায় যে যথাযথ এইখন পতিত সৃষ্টি, পাৰন সৃষ্টি স্বৰ্গ আছিল। ইয়াত সকলো পতিত, এজনো পাৰন হ'ব নোৱাৰে। ৰাতিয়ে-দিনে এইটো খেয়াল চলি থাকিব লাগে। আত্ম প্ৰকাশ সন্তানটিয়ে লিখে- বাবা এইখন চিত্ৰ অঙ্কন কৰোঁনে, বাবাই কয় বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি যিকোনো চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰা, কিন্তু চিৰিৰ (চিত্ৰখন) বহুত ভালকৈ আঁকিব লাগে। ইয়াৰ ওপৰত বহুত বুজাব পাৰা। ৪৪ জন্ম পূৰা কৰি পুনৰ প্ৰথম নম্বৰ জন্ম ল'লা আকৌ অৱৰোধন কলাৰ পৰা আৱৰোধন কলালৈ যাব লাগে, এই বিষয়ে প্ৰত্যেকেই বিচাৰ কৰিব লাগে। নহ'লেনো সেৱা কেনেকৈ কৰিব পাৰিবা। চিত্ৰৰ ওপৰত বুজোৱাতো বহুত সহজ। সত্যযুগৰ পাছত চিৰি অৱনমিত হ'বলগীয়া হয়। এইটোও সন্তানসকলে জানে - আমি ভূমিকা পালন কৰোঁতা ভাৱৰীয়া। ইয়াৰ পৰা স্থানান্তৰ হৈ পোনে পোনে সত্যযুগলৈ নাযায়, প্ৰথমে শান্তিধামলৈ যাব লাগে। অৱশ্যে হয় তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰম অনুসৰি আছে যিয়ে নিজক এই নাটকত ভূমিকা পালন কৰোঁতা বুলি বুজে। জগতত এনেকৈ কোনেও ক'ব নোৱাৰে যে মই ভূমিকা পালন কৰোঁতা। আমি লিখোঁও যে ভূমিকা পালন কৰোঁতা ভাৱৰীয়া হৈও নাটকৰ ৰচয়িতা (ক্ৰিয়েটৰ), নিৰ্দেশক (ডায়াৰেক্টৰ), আদি-মধ্য-অন্তক জানিব নোৱাৰিলে তেওঁ এক নম্বৰৰ অৱোধ। এয়াতো ভগৱানুবাচ হয়। ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা শিৱ ভগৱানে কয়। জ্ঞানৰ সাগৰ তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ, তেওঁৰ নিজৰ শৰীৰ নাই। অতিকৈ বুজিবলগীয়া যুক্তি। তোমালোক সন্তানসকলৰ বহুত নিচা থাকিব লাগে, আমি জানো কাৰোবাৰ গ্লানি কৰোঁ। এইটোতো শুদ্ধ কথা নহয় জানো। যিবিলাক ডাঙৰ ডাঙৰ আছে সেই সকলোৰে চিত্ৰ তোমালোকে প্ৰকাশ কৰিব পাৰা। সকলোকে চিৰি দেখুওৱা পাৰা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) ভাৰতত সুখ-শান্তিৰ স্থাপনা কৰিবলৈ বা ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ নিজৰ ভিতৰত আলোচনা চক্ৰ অনুস্থিত কৰিব লাগে, শ্ৰীমতত ভাৰতৰ এনেকুৱা সেৱা কৰিব লাগে।

(২) সেৱাত উন্নতি কৰিবলৈ বা সেৱাৰ দ্বাৰা উচ্চ পদ পাবলৈ দেহী-অভিমানী হৈ থকাৰ পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। জ্ঞানৰ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে।

বৰদান: নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ ধাৰণাসমূহৰ বাবে কৰা ত্যাগত ভাগ্যৰ অনুভৱ কৰোতা সঁচা ত্যাগী হোৱা ব্ৰাহ্মণৰ শ্ৰেষ্ঠ ধাৰণা হৈছে সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰতা। এই ধাৰণাৰ বাবেই গায়ন আছে “প্ৰাণ গ'লেও ধৰ্ম যাতে নাযায়” যিকোনো প্ৰকাৰৰ পৰিস্থিতিত নিজৰ এই ধাৰণাৰ প্ৰতি কিবা নহয় কিবা ত্যাগ কৰিবলগীয়া হ'লে, সহ্য কৰিবলগীয়া হ'লে, সন্মুখীন হ'বলগীয়া হ'লে, সাহস দেখুৱাবলগীয়া হ'লে তেন্তে আনন্দেৰে কৰা - এই ক্ষেত্ৰত ত্যাগক ত্যাগ বুলি নাভাবি ভাগ্যৰ অনুভৱ কৰা তেতিয়া সঁচা ত্যাগী বুলি কোৱা হ'ব। এনেকুৱা ধাৰণায়ুক্তসকলকহে সঁচা ব্ৰাহ্মণ বুলি কোৱা হয়।

স্লোগান: সৰ্ব শক্তিক নিজৰ আদেশত ৰাখোঁতাজনহে মাষ্টাৰ সৰ্বশক্তিমান।

!! ওঁম্ শান্তি !!